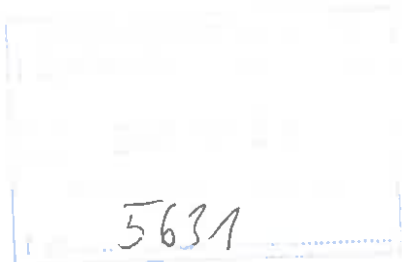




Warszawa, dnia 17 października 2008 r.

DL - P - II- 4171 - 1/07



Pan

Bogdan Zdrojewski

Minister Kultury

i Dziedzictwa Narodowego

Wznowij Panie Ministrze,

W nawiązaniu do pisma z dnia 26 września 2008 r., DLP-WPA.PJ-020/6-08/1, przy którym został przesłany *projekt ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych i niektórych innych ustaw*, uprzejmie informuję, że zgłaszam następujące uwagi.

1. Wątpliwości budzi rozwiązanie polegające na przekazaniu wszystkich spraw z zakresu zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi do jurysdykcji sądów powszechnych (art. 2 pkt 2 projektu) . Projektowany akt nie zawiera uzasadnienia celowości wprowadzenia takiego rozwiązania. Należy podkreślić, że analiza uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 24 stycznia 2006 r. (SK 40/04, OTK-A 2006, Nr 1, poz. 5), nie daje podstaw do przyjęcia tezy, że sprawy te powinny być przekazane do kognicji sądów powszechnych. Trybunał zakwestionował bowiem jedynie obowiązującą procedurę zatwierdzania tabel wynagrodzeń na etapie przedsądowym, gdyż uniemożliwiła ona emitentom i remitentom przedstawienie ich stanowiska podczas postępowania w sprawie zatwierdzenia tabel, co rzutowało następnie na niemożność zapewnienia im pełnej ochrony w trakcie kontroli sądowoadministracyjnej.

Zauważyć należy, że dostosowanie tej procedury do wymogów wskazanych przez Trybunał jest możliwe także wówczas, jeśli rozpoznawanie tych spraw pozostawi się nadal w kognicji sądów administracyjnych.

2. Projekt nie zawiera uzasadnienia dla wprowadzenia w art. 4 ust. 7 regulacji, zgodnie z którą tabele wynagrodzeń zatwierdzone na podstawie dotychczasowych przepisów tracą

moc z upływem 6 miesięcy od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy. Taki przepis spowoduje kumulację spraw rozpoznawanych przez Komisję Prawa Autorskiego w pierwszym półroczu po wejściu w życie nowych przepisów, co pociągnie za sobą także ich nagromadzenie przed sądem wyznaczonym do ich rozpoznawania. Celowym byłoby wprowadzenie mechanizmu, który zapobiegłby takiej kumulacji bądź to poprzez wydłużenie obowiązywania tabel wynagrodzeń ponad 6 miesięcy, bądź przez stopniową utratę mocy poszczególnych tabel.

3. W projektowanym art. 694¹⁰ k.p.c. brak jest określenia, że do postępowania wywołanego wniesieniem zażalenia, na inne - niż wymienione w proponowanych art. 110¹¹, art. 110¹² oraz art. 110¹⁵ - orzeczenia zespołu orzekającego Komisji Prawa Autorskiego, stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym. W sytuacji, gdy projektodawca przewidział w różnych kategoriach spraw odmienne tryby postępowania (w sprawach określonych w projektowanych art. 110¹¹ oraz art. 110¹² sąd działa jako sąd I instancji, zaś w sprawach określonych w art. 110¹⁵ jako sąd odwoławczy) rodzi się zasadnicza wątpliwość w jaki sposób ma działać sąd rozpoznający zażalenie, o którym mowa w projektowanym art. 694¹⁰ k.p.c. Samo nazwanie środka inicjującego postępowanie sądu w tym zakresie „zażaleniem” nie determinuje trybu jego rozpoznawania. Jeśli zatem projektodawca chciałby, żeby sąd działał w tym przypadku jak sąd drugiej instancji, konieczne wydaje się doprecyzowanie tej regulacji poprzez wskazanie, że stosuje się do tego postępowania odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym.

4. Zastrzeżenia budzi treść proponowanego art. 694¹² k.p.c. W tym przepisie wskazano, jakie orzeczenie może wydać sąd w sprawach określonych w projektowanym art. 110¹¹ ust. 1 nowelizowanej ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Trzeba przede wszystkim podkreślić, że przewidziane w tym przepisie rozwiązanie polegające na tym, że sąd miałby utrzymywać w mocy orzeczenie zespołu orzekającego Komisji Prawa Autorskiego, albo uchylać je w całości lub w części i orzekać co do istoty sprawy, jest sprzeczne z przewidzianym w proponowanym art. 110¹¹ ust. 1 nowelizowanej ustawy charakterem tego postępowania. Zgodnie bowiem z tym ostatnim przepisem sąd rozpoznaje sprawę jako sąd I instancji. Tymczasem orzeczenia uchylające orzeczenia innego organu albo utrzymujące je w mocy są wydawane przez sądy powszechne w postępowaniu drugoinstancyjnym. Przyjęte rozwiązanie burzy zatem istniejącą w procedurze cywilnej

systematykę orzeczeń i nie jest zrozumiałe z jakich powodów sąd działając jako sąd I instancji wydawać ma orzeczenia typowe dla sądu odwoławczego.

Z powyższych względów, zważywszy także na administracyjny charakter tych spraw, jak również na fakt, że treść projektowanego art. 110¹¹ nowelizowanej ustawy nie precyzuje procesowych skutków wniesienia do sądu wniosku, o którym mowa w tym przepisie, celowym byłoby rozważanie zmiany omawianych wyżej regulacji. Możliwe byłoby przyjęcie konstrukcji zbliżonych do istniejących już w art. 80 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, z późn. zm.), w którym wskazuje się, że od orzeczenia kolegium przysługuje sprzeciw do sądu, a jego złożenie powoduje utratę mocy orzeczenia kolegium. W tym przypadku sąd rozpoznaje sprawę według ogólnych zasad k.p.c., jako sąd pierwszej instancji i wydaje orzeczenie merytoryczne. Podobne rozwiązanie mogłoby zostać przyjęte w omawianych przepisach, co zapewniłoby systemową spójność proponowanych regulacji.

Wspomnieć trzeba, że treść proponowanego art. 694¹² k.p.c. budzi zastrzeżenia, które odnoszą się także do projektowanego art. 519¹ § 1 k.p.c. W obu tych przepisach mówi się bowiem wyłącznie o sprawach dotyczących zatwierdzania tabel wynagrodzeń, a więc o sprawach określonych w proponowanym art. 110¹¹ nowelizowanej ustawy. Pominięto natomiast sprawy związane ze zmianą zatwierdzonych tabel wynagrodzeń.

Wykładnia *a contrario* tych regulacji wskazuje, że w sprawach o zatwierdzanie tabel wynagrodzeń sąd miałby orzekać w sposób określony w art. 694¹² k.p.c. i w tych sprawach przysługiwałaby skarga kasacyjna, zaś w sprawach o zmianę zatwierdzonych tabel sąd nie stosuje art. 694¹² k.p.c. i nie przysługuje w nich skarga kasacyjna. Z kolei analiza treści projektu ustawy i jej uzasadnienia wskazuje na to, że nie taka była intencja projektodawcy. Wydaje się, że zamiarem projektodawcy było przyjęcie zasady, że sprawy o zmianę zatwierdzonych tabel są rozpoznawane na tych samych zasadach, co sprawy o zatwierdzenie tabel. W tej sytuacji pominięcie w proponowanych artykułach 649¹² i 519¹ § 1 k.p.c. odwołania do spraw o zmianę zatwierdzonych tabel wydaje się przeoczeniem. Celowym byłoby więc uzupełnienie tych regulacji w omawianym zakresie.

5. W projekcie wprowadzono nowe rozwiązanie, zgodnie z którym do kompetencji sądu wyznaczonego w trybie proponowanego art. 694⁹ k.p.c. przekazano także sprawy dotyczące stawek wynagrodzeń, jeżeli na danym polu eksploatacji nie ma zatwierdzonej tabeli wynagrodzeń (projektowany art. 110¹⁴ ust. 1 i 2 nowelizowanej ustawy).

systematykę orzeczeń i nie jest zrozumiałe z jakich powodów sąd działając jako sąd I instancji wydawać ma orzeczenia typowe dla sądu odwoławczego.

Z powyższych względów, zważywszy także na administracyjny charakter tych spraw, jak również na fakt, że treść projektowanego art. 110¹¹ nowelizowanej ustawy nie precyzuje procesowych skutków wniesienia do sądu wniosku, o którym mowa w tym przepisie, celowym byłoby rozważanie zmiany omawianych wyżej regulacji. Możliwe byłoby przyjęcie konstrukcji zbliżonych do istniejących już w art. 80 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, z późn. zm.), w którym wskazuje się, że od orzeczenia kolegium przysługuje sprzeciw do sądu, a jego złożenie powoduje utratę mocy orzeczenia kolegium. W tym przypadku sąd rozpoznaje sprawę według ogólnych zasad k.p.c., jako sąd pierwszej instancji i wydaje orzeczenie merytoryczne. Podobne rozwiązanie mogłoby zostać przyjęte w omawianych przepisach, co zapewniłoby systemową spójność proponowanych regulacji.

Wspomnieć trzeba, że treść proponowanego art. 694¹² k.p.c. budzi zastrzeżenia, które odnoszą się także do projektowanego art. 519¹ § 1 k.p.c. W obu tych przepisach mówi się bowiem wyłącznie o sprawach dotyczących zatwierdzania tabel wynagrodzeń, a więc o sprawach określonych w proponowanym art. 110¹¹ nowelizowanej ustawy. Pominięto natomiast sprawy związane ze zmianą zatwierdzonych tabel wynagrodzeń.

Wykładnia a *contrario* tych regulacji wskazuje, że w sprawach o zatwierdzanie tabel wynagrodzeń sąd miałby orzekać w sposób określony w art. 694¹² k.p.c. i w tych sprawach przysługiwałaby skarga kasacyjna, zaś w sprawach o zmianę zatwierdzonych tabel sąd nie stosuje art. 694¹² k.p.c. i nie przysługuje w nich skarga kasacyjna. Z kolei analiza treści projektu ustawy i jej uzasadnienia wskazuje na to, że nie taka była intencja projektodawcy. Wydaje się, że zamiarem projektodawcy było przyjęcie zasady, że sprawy o zmianę zatwierdzonych tabel są rozpoznawane na tych samych zasadach, co sprawy o zatwierdzenie tabel. W tej sytuacji pominięcie w proponowanych artykułach 649¹² i 519¹ § 1 k.p.c. odwołania do spraw o zmianę zatwierdzonych tabel wydaje się przeoczeniem. Celowym byłoby więc uzupełnienie tych regulacji w omawianym zakresie.

5. W projekcie wprowadzono nowe rozwiązanie, zgodnie z którym do kompetencji sądu wyznaczonego w trybie proponowanego art. 694⁹ k.p.c. przekazano także sprawy dotyczące stawek wynagrodzeń, jeżeli na danym polu eksploatacji nie ma zatwierdzonej tabeli wynagrodzeń (projektowany art. 110¹⁴ ust. 1 i 2 nowelizowanej ustawy).

W związku z tym należy wskazać, że wątpliwości budzi już sama potrzeba wprowadzenia takiego przepisu. Przyznanie legitymacji czynnej do żądania ustalenia wysokości stawki organizacjom zbiorowego zarządzania nie wydaje się potrzebne, albowiem zgodnie z projektowanym art. 110⁹ ust. 1 nowelizowanej ustawy podmioty te mogą wnieść wnioski o zatwierdzenie tabel wynagrodzeń. Natomiast interes użytkowników korzystających z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych jest obecnie należycie zabezpieczony w ten sposób, że tego typu sporne sprawy rozstrzygane są przez sądy okręgowe, zgodnie z właściwością miejscową (art. 17 pkt 2 k.p.c.). Nie wydaje się zatem celowe przekazywanie ich do rozpoznania jednemu sądowi.

6. Nie jest uzasadnione także wprowadzanie rozwiązania przyjętego w proponowanym art. 110¹⁴ ust. 3 nowelizowanej ustawy, zgodnie z którym sąd z urzędu uzasadnia wyrok ustalający stawkę wynagrodzenia. Taka regulacja jest sprzeczna z przepisami k.p.c., generuje dodatkowe obowiązki sędziów, co wpływa na sprawność i koszty postępowań sądowych, gdyż wykonywane będą czynności, które nie zawsze są potrzebne i oczekiwane przez strony. Postulować należy pozostawienie istniejącej w k.p.c. zasady, że uzasadnienia orzeczeń sporządza się na żądanie strony lub w przypadku wniesienia środka odwoławczego.

7. Nie wydaje się także potrzebne wprowadzanie rejestru wyroków sądów orzekających w sprawach określonych w omawianym przepisie. Nie jest jasne, czemu taki rejestr miałby służyć. Jak wynika z analizy treści projektowanego art. 110¹⁴ ust. 5 i 6 nowelizowanej ustawy, konsekwencją wprowadzenia takiego rejestru jest ustawowe zobowiązanie organizacji zbiorowego zarządzania oraz użytkowników korzystających z utworów i przedmiotów praw pokrewnych do stosowania kryteriów, którymi kierował się sąd przy wydawaniu wyroku. Trzeba jednak zauważyć, że o ile samo kierowanie się w praktyce przez tego typu podmioty orzecznictwem sądów zasługuje na akceptację, o tyle zobowiązanie ich do tego mocą ustawy jest zbyt daleko idące. Każdy kolejny spór związany z umowami licencyjnymi może zostać odmiennie oceniony przez sąd, który korzysta z konstytucyjnych gwarancji niezawisłości i nie jest związany wcześniejszymi orzeczeniami, nawet w podobnych sprawach. W tej sytuacji kierowanie się kryteriami wypracowanymi przez sąd w jednej sprawie nie daje pewności, że w innej sprawie sąd takie właśnie kryteria zastosuje.

Nie jest jasne zawarte w art. 110¹⁴ ust. 6 nowelizowanej ustawy sformułowanie „jeżeli sposób i zakres eksploatacji utworów i przedmiotów praw pokrewnych odpowiada

stanowi faktycznemu, będącemu podstawą wyroku zamieszczonego w rejestrze". Jest to określenie bardzo ogólnikowe. Ocena, czy w konkretnej sprawie zaistniały okoliczności odpowiadające innemu stanowi faktycznemu, który był podstawą wcześniejszego wyroku sądu, jest uzależnione od indywidualnych działań i spostrzeżeń konkretnych podmiotów. W wielu sytuacjach ocena ta będzie niezwykle utrudniona, o ile w ogóle możliwa, a ponadto nie daje ona gwarancji, co do treści orzeczenia sądu, jakie mogłoby zapaść w innej sprawie. Z tych przyczyn ustawowe zobowiązanie, o którym mowa w omawianej regulacji, wydaje się niezasadne.

Ponadto projektowany art. 110¹⁴ ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych może budzić istotne wątpliwości, albowiem podmioty, o których mowa w ust. 6 tego przepisu, zobowiązane są do stosowania kryteriów, które wyznaczane są nie ustawowo, lecz w indywidualnej sprawie, w postępowaniu sądowym, na którego wynik w ogóle nie miały one wpływu.

Protokół z dyskusji: Dec 11, 11

Z upoważnienia
MINISTRA PRAWIEDLIWOŚCI

Lukasz Gędziniak
PODSEKRETARZ STANU



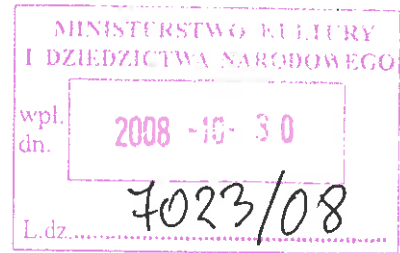
RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, dnia 29 października 2008 r.

DL - P - II- 4171 - 1/08

mgr. J. Jędrzejko
mgr. P. Jędrzejko
31.10.08

Konwerty Panie Ministrze.



Pan
Bogdan Zdrojewski
Minister Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

W nawiązaniu do pisma z dnia 26 września 2008 r., DLP-WPA.PJ-020/6-08/1, dotyczącego projektu ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych i niektórych innych ustaw, uprzejmie przedstawiam uzupełniające uwagi do projektowanego aktu zgłoszone przez Komisję Kodyfikacyjną Prawa Cywilnego.

1. Projekt zakłada, że sprawy dotyczące zatwierdzenia tabel wynagrodzeń rozpoznawać będzie sąd po uprzednim wyczerpaniu postępowania przed Komisją Prawa Autorskiego - zwaną dalej „Komisją”, przy czym sąd ten ma działać jako sąd pierwszej instancji (projektowany art. 110¹¹ ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych - Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631, z późn. zm., zwanej dalej „ustawą”). Jednocześnie sąd będzie rozpatrywać odwołania od orzeczenia zespołu orzekającego w zakresie wskazania organizacji właściwej. W tych sprawach sąd będzie stosować przepisy k.p.c. o apelacji (proponowany art. 110¹⁵ ust. 5 ustawy). W związku z tym proponuje się dodanie w k.p.c. nowego działu „Postępowanie w sprawach z zakresu zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami pokrewnymi”. Należy stwierdzić, że uwzględniając przedmiot wymienionych spraw umiejscowienie tych regulacji w k.p.c. nie jest rozwiązaniem właściwym. Kodeks jest z istoty rzeczy ustawą o charakterze ogólnym, przeznaczoną dla unormowań o szerszym zakresie zastosowania. Sprawy, które zgodnie z projektem mają zostać powierzone sądom, mają specyficzny, wręcz hermetyczny charakter, wiążący się wąskim kręgiem

uczestników obrotu prawnego i odbiegają od dotychczasowych kategorii spraw, w których k.p.c. reguluje przebieg postępowania w trybie nieprocesowym. W przypadku tak daleko posuniętej specjalizacji postępowania celowe jest zamieszczenie unormowań procesowych w ustawie bezpośrednio regulującej konkretny obszar stosunków prawnych. Modelowym przykładem jest sposób unormowania równie specyficznego postępowania w sprawach o ustanowienie i podział funduszu odpowiedzialności za roszczenia morskie. Stosowne przepisy zamieszczono w art. 339 i n. kodeksu morskiego, przy czym dodatkowo wskazano, że postępowanie toczy się według przepisów k.p.c. o postępowaniu nieprocesowym, z zastrzeżeniem zmian wynikających z przepisów kodeksu morskiego.

2. Wątpliwości budzi brak określenia w projektowanym akcie kręgu orzeczeń zaskarżalnych zażaleniem do sądu. W projektowanym art. 694⁹ k.p.c. mowa jest o rozpoznawaniu przez sądy spraw określonych w art. 110¹¹, art. 110¹² i art. 110¹⁵ ust. 5 ustawy, nie zaś o rozpoznawaniu środków zaskarżenia od orzeczeń Komisji. Z kolei projektowany art. 110¹⁵ ust. 5 ustawy stanowi, że od „orzeczenia zespołu orzekającego wydanego w tym trybie” przysługuje odwołanie do sądu, nie wskazując na konkretny rodzaj orzeczenia. Proponowany art. 694¹⁰ k.p.c. używa sformułowania „innych orzeczeń”, nie wiadomo jednak, o jakie „inne” orzeczenia chodzi. Wskazany wydaje się jasne określenie kręgu postanowień Komisji zaskarżalnych zażaleniem.
3. W projektowanym art. 694⁹ § 1 k.p.c. mylnie wprowadzono odesłanie do proponowanego art. 110¹² ustawy zamiast do art. 110¹⁴.
4. Proponowany art. 694¹¹ k.p.c. wymienia wśród zainteresowanych w sprawie także te podmioty, których uczestnictwo w postępowaniu przed Komisją zostało uzależnione od złożenia wniosku o udział w tym postępowaniu. Oznacza to, że o ile w postępowaniu przed Komisją uczestnictwo zostało uwarunkowane wykazaniem inicjatywy przez dany podmiot, to w postępowaniu sądowym, zgodnie z art. 510 § 2 k.p.c., ciężar ustalenia, czy wszystkie zainteresowane podmioty biorą udział w postępowaniu, będzie spoczywać na sądzie, a uchybienie temu obowiązkowi może pociągać za sobą nieważność postępowania. Zróznicowanie takie nie wydaje się celowe i może prowadzić do tego, że

zasadniczym forum rozpoznawania sprawy stanie się dopiero sąd okręgowy, a nie Komisja. W związku z tym powinno się przyjąć rozwiązanie, zgodnie z którym niewzięcie udziału w postępowaniu przed Komisją, pomimo istnienia takiej możliwości, pociąga za sobą określone konsekwencje prawne, ewentualnie, aby uczestnictwo w postępowaniu sądowym, analogicznie jak przed Komisją, zależało od wykazania przez określony podmiot własnej inicjatywy.

5. W zakresie postępowania przed Komisją, które ma się toczyć według przepisów k.p.c. o postępowaniu nieprocesowym, projekt posługuje się pojęciem „strony” (zob. projektowany art. 110¹¹ ustawy), podczas gdy podmiotami postępowania nieprocesowego są „uczestnicy” (art. 510 § 2 k.p.c.).
6. Mając na względzie wymaganie większości 2/3 głosów składu zespołu orzekającego przy podejmowaniu rozstrzygnięć przez zespół orzekający Komisji (projektowany art. 110⁷ ustawy), projekt pomija regulację na wypadek, gdyby niezbędnej większości nie udało się osiągnąć.

Z poważeniem

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

Jacek Czaja
PÓDSEKRETARZ STANU



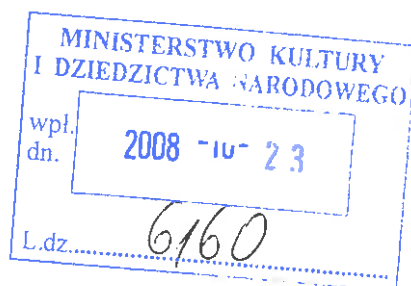
MINISTER GOSPODARKI

DRG-IV-0221-1-ZB/08
L.dz. 5158

Warszawa, 21.10.2008 r.

mg poprzednika
mgr. P. Yosi erab

23.10.08



Pan Bogdan Zdrojewski
Minister Kultury i Dziedzictwa
Narodowego

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 26 września 2008 r. (znak: DPL-WPA.PJ-020/6-08/1 nr dziennika DPL/378/08), przy którym został przesłany celem zaopiniowania projekt ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych z dnia 29.09.2008 r., uprzejmie informuję, że podzielałam w pełni kierunek zmian zaproponowanych przez Pana Ministra w projekcie nowelizacji przedmiotowej ustawy.

Jednakże, jako Minister Gospodarki realizujący działania na rzecz ograniczenia liczby barier administracyjnych nakładanych na przedsiębiorców przepisami ustaw z zakresu prawa gospodarczego chciałabym podnieść uwagę ogólną z punktu widzenia likwidacji utrudnień bądź wprowadzania ułatwień w prowadzeniu określonej działalności gospodarczej. W tym celu m.in. Ministerstwo Gospodarki rozpatruje wcześniej zgłoszone przez środowiska przedsiębiorców (podczas prowadzonych z nimi konsultacji) wszelkie uwagi oraz postulaty.

Z uwagi na szeroki krąg przedsiębiorców będących adresatami ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych zakres przedmiotowy tej ustawy podlega ciągłej krytyce przez środowiska przedsiębiorców. W swoich wystąpieniach do Ministra Gospodarki przedsiębiorcy postulują przede wszystkim stworzenie przejrzystych i nowoczesnych dopasowanych do zmian technicznych przepisów ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. W związku z tym pozwolę sobie przedstawić następujące uwagi ogólne zgłaszane przez przedsiębiorców:

1. niezbędne jest wprowadzenie przejrzystości zasad w wyznaczaniu stawek wynagrodzeń przysługujących twórcom i innym uprawnionym z tytułu korzystania z utworów;
2. konieczne jest wprowadzenie jawności w zakresie przepływów finansowych pomiędzy organizacjami zbiorowego zarządzania a uprawnionymi twórcami, w tym również wzmocnienie nadzoru Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego nad ich funkcjonowaniem;
3. właściwe jest wprowadzenie procedury zatwierdzania tabel oraz rozstrzygania sporów związanych ze zbiorowym zarządzaniem, która zapewni równe pozycje zainteresowanych stron oraz możliwość odwołania się do sądu powszechnego;
4. postulowane jest dokończenie implementacji właściwych uregulowań unijnych;
5. proponowane jest rozważenie zniesienia konieczności uiszczania wynagrodzenia na rzecz twórców, z tytułu rozprowadzania utworów, zawartych w rozprowadzanych programach radiowych i telewizyjnych objętych obowiązkiem rozprowadzania.

Uwagę należy przede wszystkim zwrócić na zagadnienia związane z implementacją uregulowań unijnych, z zakresu prawa autorskiego, gdyż stanowią one istotną listę barier w działalności operatorów sieci kablowych.

W tym celu należałoby wprowadzić przepisy gwarantujące:

- 1) pewność nabycia, w drodze umów z organizacjami zbiorowego zarządzania, wszystkich praw niezbędnych do rozprowadzania programów, w tym w szczególności do utworów audiowizualnych oraz wideogramów – art. 8 ust. 1 i 9 ust. 2 Dyrektywy ECC/93/83, w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową;
- 2) możliwość uzyskania zezwolenia na reemisję kablową bezpośrednio od organizacji radiowej lub telewizyjnej, dysponującej odpowiednimi prawami – art. 10 Dyrektywy ECC/93/83;
- 3) możliwość przeprowadzenia mediacji na zasadach określonych w art. od 181¹ do 183¹⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 1964 r. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.) w przypadku sporów (o których mowa w art. 21¹ ust. 2 ustawy o prawie autorskim) związanych z zawarciem umowy pomiędzy operatorami kablowymi a organizacjami zbiorowego zarządzania – art. 11 Dyrektywy ECC 93/83.

Istotne wątpliwości odnoszące się do działalności operatorów telewizji kablowej, rodzi również tak podstawowa regulacja, jak kwalifikacja należności z tytułu wynagrodzeń, uiszczanych na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania. Mimo zobowiązania do odprowadzania podatku VAT od pobieranych wynagrodzeń, z posiadanych przez Ministerstwo Gospodarki informacji wynika, że organizacje odmawiają wystawiania odpowiednich faktur na rzecz operatorów kablowych. Uniemożliwiają w ten sposób operatorom sieci kablowych odzyskanie podatku VAT. Zdaniem operatorów sieci kablowych najlepszym sposobem na rozwiązanie tego problemu byłoby jednoznaczne wskazanie w art. 104 ust. 1 ustawy, iż organizacje zbiorowego zarządzania prowadzą działalność gospodarczą w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095 z późn. zm.).

Kolejnym istotnym ograniczeniem w wykonywaniu działalności gospodarczej przez operatorów sieci kablowej jest brak możliwości wstawiania przez nich reklam lokalnych przedsiębiorstw. Najnowsze osiągnięcia techniki w zakresie obróbki sygnału programu pozwalają, w porozumieniu z nadawcą programu, wprowadzić do sygnału rozprawianego programu zmiany polegające na podkładaniu w miejsce nadawanych oryginalnie reklam – reklam lokalnych. Możliwość taka ma szczególne znaczenie w przypadku programów zagranicznych, przeznaczonych dla odbiorców z zagranicy. Odpowiednia nowelizacja przepisów ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych jak również ustawy o radiofonii i telewizji we wskazanym zakresie, pozwoliłaby operatorom sieci kablowych na osiągnięcie dodatkowego przychodu z tytułu reklam, jednocześnie dając lokalnym przedsiębiorstwom możliwość wykupienia niedrogiej reklamy. Niska cena takich reklam wynika z bardzo ograniczonej wartości reklam pierwotnie nadawanych, całkowicie niedostosowanych do lokalnego odbiorcy (w tym również ze względów językowych).

W celu realizacji tego postulatu należałoby wprowadzić do ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, jak również do ustawy o radiofonii i telewizji wyjątku, zgodnie z którym zmiana programu przez zastąpienie jednej reklamy inną reklamą (lub jednej oferty bezpośredniej sprzedaży produktu inną ofertą bezpośredniej sprzedaży produktu) nie powoduje utraty charakteru remitowania oraz rozprawiania.

Poniżej przedstawiam uwagi szczegółowe dotyczące projektu ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych:

- 1) w art. 1 opiniowanego projektu ustawy należy po wyrazach „poz. 631” postawić przecinek, a przy cyfrze odnośnika dopisać nawias z prawej strony ponieważ zgodnie z § 163 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „

Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz.908) odnośnik do przepisu oznacza się cyfrą arabską z nawiasem z prawej strony i umieszcza się z prawej strony, powyżej wyrażenia, do którego się odnosi,

- 2) w całym projekcie ustawy należy dokonać odpowiednich zmian i po punktach stawiać średniki, a po literach przecinki (zgodnie z § 57 zasad techniki prawodawczej),
- 3) zaproponowany w art.104 ust.3¹ ustawy zmienianej w art.1 opiniowanego projektu należy przeredagować tak, aby rozdzielić na dwa odrębne ustępy,
- 4) w art. 107¹ ust. 2 pojawia się dwukrotnie odwołanie do ust. 1 – w związku z tym wydawałoby się w miarę możliwości odpowiednie przeredagowanie przepisu, aby uniknąć dwukrotnego odwołania w jednym przepisie,
- 5) w zaproponowanym art. 110³ ust.3 ustawy zmienianej w art.1 opiniowanego projektu wyrazy „na te stanowiska” proponuję zastąpić wyrazami „na to stanowisko”,
- 6) art. 110⁴ odnosi się do utworzenia komórki organizacyjnej odpowiedzialnej za obsługę techniczno-organizacyjną Komisji. Z uzasadnienia wynika, że do obsługi tej będzie niezbędne utworzenie trzech etatów. W związku z tym powstaje wątpliwość, jaką formę będzie miała komórka organizacyjna – departamentu czy biura, czy ewentualnie będzie funkcjonował wydział w ramach departamentu albo biura. Wydaje się, że tworzenie komórki organizacyjnej jest zbędne w przypadku departamentu albo biura ze względu na niewielką ilość osób do obsługi Komisji. Kwestie związane z usytuowaniem organizacyjnym tych osób mogą być uregulowane w sposób wewnętrzny w Ministerstwie,
- 7) proponuję przeredagować w art. 110⁹ ust. 4 ustawy zmienianej w art.1 opiniowanego projektu poprzez zapisanie zdania wstępnego w tym ustępie w brzmieniu „Wniosek o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń powinien zawierać określenie:” i wykreślenie z poszczególnych punktów wyrazu „określenie”,
- 8) w art. 5 opiniowanego projektu ustawy mówiącym o terminie wejścia w życie ustawy należałoby zapisać bardziej precyzyjnie w sposób niebudzący wątpliwości pamiętając o tym, że zaleca się, aby wyznaczając termin wejścia w życie przepisów, które mają wejść w życie w terminie innym niż ustawa, w której są zawarte, wskazywać go kalendarzowo, a nie przez odesłanie.

2 / powołaniem
z up.
Grażyna Hencklewska
PODSEKRETARZ STANU



MINISTER GOSPODARKI

Warszawa, 7.11.2008 r.

DRG-IV-0221-1-ZB/08

L.dz. 5385

Pan Bogdan Zdrojewski
Minister Kultury i Dziedzictwa
Narodowego



W nawiązaniu do pisma z dnia 29 września 2008 r. (znak: DPL-WPA.PJ-020/6-08/1 nr dziennika DPL/378/08), przy którym został przesłany celem zaopiniowania projekt ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz zmianie innych ustaw uprzejmie proszę, w uzupełnieniu do pisma Ministra Gospodarki znak: DRG-IV-0221-1-ZB/08, L. dz. 5158, o rozważenie uwzględnienia poniższych dodatkowych uwag postulowanych przez środowiska reprezentujące przedsiębiorców.

Projekt ustawy przewiduje, że organizacja właściwa na danym polu eksploatacji będzie uprawniona do udzielenia licencji oraz do pobierania wynagrodzenia należnego twórcom, które to rozwiązanie wydaje się być właściwe. Niemniej jednak wydaje się niesłuszne, dlaczego korzyść ta została ograniczona wyłącznie do pola eksploatacji „odtworzenie”. Właściwe byłoby, aby propozycja ta objęła wszystkie pozostałe pola eksploatacji, na które rozciąga się obowiązek pośrednictwa organizacji zbiorowego zarządzania w szczególności nadawania i reemitowania. Wprowadzenie przepisów jedynie do pola „odtworzenie” może prowadzić do niezasadnego różnicowania praw i obowiązków podmiotów znajdujących się w identycznej sytuacji. Poza tym tantiemy pochodzące od nadawców jak i reemitentów stanowiąc będą bardzo poważną część przychodów organizacji zbiorowego zarządzania. W przypadku nie wprowadzenia odpowiedniej regulacji w zakresie sprawnego pobierania tantiem może się okazać, że uprawnieni będą narażeni na znaczne zmniejszenie dochodów.

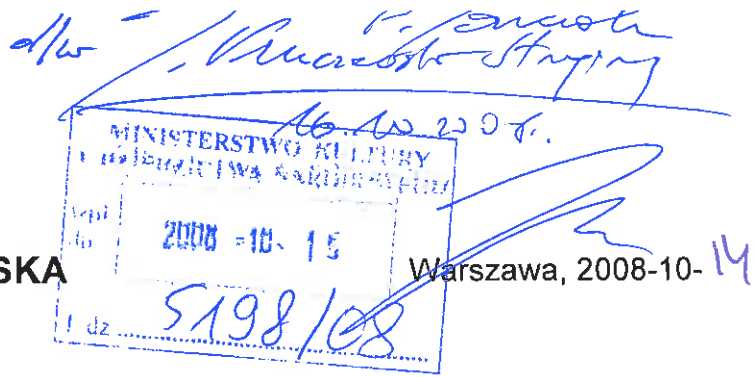
Ponadto wydaje się niezbędne wprowadzenie łącznej stawki wynagrodzeń, pobieranej od użytkowników praw autorskich i pokrewnych. Zaproponowane rozwiązanie przyczyni się do pobudzenia wzrostu gospodarczego. Łączne wynagrodzenie, pozwalające na racjonalne planowanie działalności gospodarczej, występuje już w niektórych innych branżach jak chociażby w branży urządzeń kopiujących, czy czystych nośników. Wspomniana stawka łącznego wynagrodzenia powinna uwzględniać zróżnicowany charakter eksploatacji utworów na różnych polach.

Jednocześnie zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra, aby ww. projekt ustawy w sposób możliwie najszerszy umożliwił odpowiednio wszystkim zainteresowanym podmiotom udział w ustalaniu wysokości stawek wynagrodzeń.


M. J. N. S. E. J. F. E. L. D.
K. U. P.
Adam Szejnfeld
SEKRETARZ STANU



RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER FINANSÓW
FS9-0310-39/SUG/702/08



Pan
Bogdan ZDROJEWSKI
Minister Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Szanowny Panie Ministrze

Nawiązując do pisma z dnia 26 września 2008 r. Nr DPL-WPA.PJ-020/6-08/I przedstawiam następujące uwagi do projektu ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych i niektórych innych ustaw:

1. Za kontrowersyjne należy uznać kwestie finansowe związane z funkcjonowaniem Komisji Prawa Autorskiego.

Z proponowanych rozwiązań oraz z informacji podanych w uzasadnieniu wynika, że część kosztów związanych z działalnością Komisji będzie pokrywana z opłat od wniosków składanych do Komisji. Biorąc pod uwagę, iż obsługę techniczno-organizacyjną Komisji zapewniać ma urząd obsługujący ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego (art. 110⁴ projektu), który jest państwową jednostką budżetową oraz, że Komisja Prawa Autorskiego będzie ciałem kolegiальnym funkcjonującym *de facto* przy Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego, wpływy z ww. opłat winny stanowić dochód budżetu państwa, natomiast wydatki związane z działalnością Komisji, w tym wynagrodzenia dla Przewodniczącego i jego zastępcy oraz ryczałtowe wynagrodzenia dla członków zespołów orzekających, należałoby finansować w ramach środków zaplanowanych w części, której dysponentem jest Pan Minister. Należy bowiem wskazać, że w świetle ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych państwowe jednostki budżetowe pokrywają swoje wydatki bezpośrednio z budżetu, a pobrane dochody odprowadzają na rachunek dochodów budżetu państwa.

Ustawa o finansach publicznych przewiduje co prawda gromadzenie przez jednostki budżetowe dochodów własnych, jednakże mogą one pochodzić wyłącznie z tytułów określonych w tej ustawie. W tej sytuacji, w mojej ocenie, jedynie zadania Komisji dotyczące rozstrzygania sporów mogłyby zostać uznane za postępowanie odwoławcze, mieszczące się w katalogu dochodów wymienionych w art. 22 ust. 2 ustawy o finansach publicznych.

okręgowym, 1 etat sędziowski w sądzie apelacyjnym nadrzędnym nad sądem wyznaczonym, 3 etaty asystenckie w sądzie okręgowym i 10 etatów urzędniczych). W mojej ocenie, sama propozycja w tym zakresie budzi zastrzeżenia, biorąc pod uwagę, że zgodnie z szacunkiem przedstawionym w uzasadnieniu (str. 27-28), ilość spraw skierowanych do rozpatrzenia przez sąd będzie znikoma (nie przekroczy 30 spraw), natomiast koszt utworzenia nowych etatów „zgodnie z informacją przedstawioną przez Ministerstwo Sprawiedliwości”, wyniesie w skali roku 1.067.718 zł.

Zasadnym jest nadto, aby w uzasadnieniu wskazać, jaki charakter będą miały wynagrodzenia przysługujące Przewodniczącemu Komisji, jego zastępcy oraz członkom zespołów orzekających (czy będą to wynagrodzenia wynikające ze stosunku pracy, wynagrodzenia bezosobowe?).

4. Z proponowanej treści art. 104 ust. 3¹ nie wynika, co należy rozumieć przez „zewnętrzny audyt” - w jakim celu i przez jaki podmiot miałby być przeprowadzany.

Nadmienia się, że przepisy ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694 z późn. zm.) określają m.in. tryb badania sprawozdań finansowych przez biegłych rewidentów. W art. 64 ust. 1 tej ustawy zawarty został katalog jednostek zobowiązanych do poddania ich sprawozdań finansowych badaniu przez biegłego rewidenta. Natomiast przepisy ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz.U. Nr 249, poz. 2104 z późn. zm.) określają m.in. zasady kontroli finansowej i audytu wewnętrznego w jednostkach sektora finansów publicznych. Z regulacji zawartych w art. 51 tej ustawy wynika, iż audyt wewnętrzny w tych jednostkach przeprowadzany jest generalnie przez audytora wewnętrznego zatrudnionego w jednostce. Jednocześnie należy wskazać na projektowane zapisy art. 265 projektu ustawy z dnia 25 września 2008 r. o finansach publicznych, który dopuszcza prowadzenie audytu wewnętrznego w jednostkach sektora finansów publicznych również przez usługodawcę niezatrudnionego w jednostce.

Wobec powyższego konieczne jest doprecyzowanie projektowanego art. 104 ust. 3¹ w sposób jednoznacznie wskazujący, czy zamiarem projektodawców jest przeprowadzanie badania sprawozdania finansowego organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi, przez biegłego rewidenta czy też w jednostkach tych prowadzony będzie audyt wewnętrzny.

5. Dodatkowo projekt wymaga uporządkowania pod względem formalno-prawnym, przykładowo:
- w tytule ustawy po wyrazie „pokrewnych” spójnik „i”, należy zastąpić spójnikiem „oraz”. Ponadto w tytule brak jest odnośnika, w którym należy podać tytuły wszystkich zmienianych ustaw zgodnie z zasadami określonymi w § 96 ust. 4 rozporządzenia

Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908),

- odnośniki do przepisów należy zamieścić wg. kolejności i oznaczyć zgodnie z zasadami określonymi w § 163 ust. 1 załącznika do ww. rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów,
- w art. 1 pkt 2 lit. b projektu ustawy w zdaniu wstępnym należy skreślić wyrazy „po pkt 2”.

Przedstawiając powyższe, stoję na stanowisku, że przedmiotowy projekt ustawy wraz z uzasadnieniem, przed skierowaniem do dalszych prac wymaga dopracowania, zwłaszcza w zakresie przedstawienia rzetelnej, kompleksowej informacji na temat potencjalnych skutków finansowych po stronie dochodów i wydatków budżetu państwa, które będą wynikać z przyjęcia proponowanych rozwiązań.

Q poprawieniu tekstu

Z upoważnienia Ministra Finansów
SECRETARZ STANU

Elżbieta Suchancka-Roguska



Warszawa, dnia 13 października 2008 r.

MINISTER INFRASTRUKTURY

ML3jw-0260-1232/08

Doc.: 864545

na nr DPL-WPA.PJ-020/6-08/1

Pan
Piotr Żuchowski
Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa
Narodowego

mgr. Popkiewicz
mgr. P. Yonias
15.10.08

P. Żuchowski
15.10.08

szanowny Panie Ministrze

Uprzejmie informuję, iż do projektu ustawy *o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych i niektórych innych ustaw* zgłaszam następujące uwagi.

1. W projektowanym art. 104 ust. 3¹ ustawy *o prawie autorskim i prawach pokrewnych* (art. 1 pkt 2 lit. a przedmiotowego projektu), mowa jest o obowiązkowym audycie zewnętrznym, któremu podlegają organizacje zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi. W związku z powyższym w projektowanym ust. 3² tego przepisu po wyrazie „audytu” należy dodać wyraz „zewnętrznego”. Jednocześnie proponuję, aby wyniki przedmiotowego audytu były publikowane, przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej.
2. Proponuję rozważyć uregulowanie w projektowanym art. 107 ustawy *o prawie autorskim i prawach pokrewnych* (art. 1 pkt 3 przedmiotowego projektu) sytuacji, w której do użytkownika korzystającego z utworu lub przedmiotu prawa pokrewnego z roszczeniem o wypłatę tantiem zgłasza się więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania.
3. W projektowanym art. 107¹ ustawy *o prawie autorskim i prawach pokrewnych* (art. 1 pkt 4 przedmiotowego projektu) niejasne jest pojęcie „koszty inkasa i repartycji”.

Sprawy prowadzi:
Joanna Wasilko
MI 3, tel. 630 12 34

SEKRETARIAT SEKRETARZA STANU
MINISTERSTWO KULTURY
DZIEDZICTWA NARODOWEGO

wpł
dn. 14 PAŹ. 2008

L.dz. 1941

Z
Z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Andrzej Panasiuk
Podsekretarz Stanu



RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI

DP-I-0232-1662/08/AK

P. Żuchowski
P. Żuchowski

Pan
Piotr Żuchowski
Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa
Narodowego

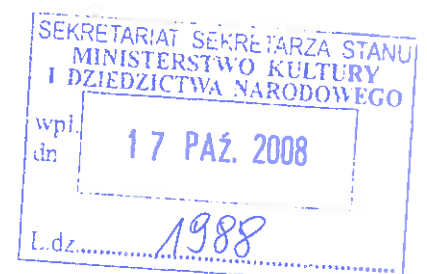
szanowny Panie Ministrze

Odpowiadając na pismo nr DPL-WPA.PJ-020/6-08/1 z dnia 26 września 2008 r., przy którym przesłano *projekt ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych i niektórych innych ustaw*, uprzejmie informuję, że do powyższego projektu nie zgłaszam uwag merytorycznych.

Jednakże chciałbym zwrócić uwagę, że w art. 110¹⁵ ust. 4 zawarto odwołanie do art. 110⁹ ust. 8 projektu ustawy, natomiast w przepisie tym zawarto tylko siedem ustępów.

z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI
z up. Piotr STACHAŃCZYK
Podsekretarz Stanu





MINISTER
PRACY I POLITYKI SPOŁECZNEJ

Warszawa, dnia 13 października 2008r.

DP-II-022-1905-1-AW/08

*kg. pępnednik
mer. P. Yoniac
15.10.08*

J. D. 27

Curson

15.10.08

[Signature]

**Pan
Piotr Żuchowski
Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego**

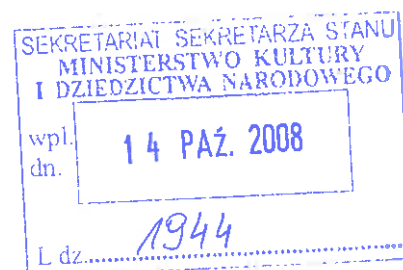
Szanowny Panie Ministerze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 26 września 2008 roku, znak: DPL-WPA.PJ-020/6-08/1 dotyczące *projektu ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych i niektórych innych ustaw*, uprzejmie zgłaszam następującą uwagę:

- w projektowanym art. 110² ust. 13 – we wprowadzeniu do wyliczenia proponuję wykreślić wyraz „zryczałtowane” - gdyż jest on zbędny.

[Signature]

MINISTER
Podsekretarz Stanu





MINISTER
ROLNICTWA I ROZWOJU WSI
BDGorg-023-253/08

Warszawa, 2008.10.07

P. Żuchowski
SEKRETARZ STANU
Piotr Żuchowski

**Pan
Piotr Żuchowski
Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Kultury
i Dziedzictwa Narodowego**

Nowy Pełny Minister

W związku z pismem z dnia 26 września 2008 r. znak: DPL-WPA.PJ-020/6-08/1, Nr dziennika DPL/378/08 uprzejmie informuję, że nie zgłaszam uwag do projektu ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych i niektórych innych ustaw.

z poważaniem

Marian Zulewski
MINISTER
z up.
Marian Zulewski
PODSEKRETARZ STANU

SEKRETARIAT SEKRETARZA STANU
MINISTERSTWO KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO
wpl. 08 PAŹ. 2008
dn.
l. dz. 1307



MINISTER ŚRODOWISKA

Warszawa,

17 PAŹ. 2008
2008r.

Maciej Nowicki

DP - 02310-1434/08/DS

Pan
Bogdan Zdrojewski
Minister Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 26.09.2008r., znak DPL.024.WPA.PJ-020/6-08/1, uprzejmie informuje, iż nie zgłaszam uwag do *projektu ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych i niektórych innych ustaw.*

Z poważaniem

[Signature]
Zastępca Ministra
Sekretarz Stanu
Janusz Gawłowski





**URZĄD PATENTOWY
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
ZASTĘPCA PREZESA
Andrzej Pyrza**

Warszawa, dnia 13 października 2008 r.

GP.II-0211/7/08

D. Pyrza
15.10.08
P. Żuchowski

**Pan
Piotr Żuchowski
Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego
Warszawa**

kg profmedula
mer P. Żuchowski
15.10.08

[Signature]

Szanowny Panie Ministrze

W związku z pismem z dnia 26 września 2008 roku, znak: DPL-WPA.PJ-020/6-08/1, dotyczącym projektu ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych i niektórych innych ustaw, uprzejmie informuję, że Urząd Patentowy RP nie zgłasza uwag do przedmiotowego projektu.

2 wypracowani numerki

A. Pyrza

SEKRETARIAT SEKRETARZA STANU MINISTERSTWO KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO	
wpl. dn.	14 PAZ. 2008
L.dz.	1963



PREZES

URZĘDU OCHRONY

KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

MAŁGORZATA KRASNODĘBSKA-TOMKIEL

MINISTERSTWO KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO

wpi.
dn. 2008 -10- 15

L.dz. 5197/08

Przebiech
ol/w - Kłuczewski Stajny
16.10.2008.

DOK 2- 073-18/08/BP

Warszawa, dn. 14 października 2008 r.

Pan Bogdan Zdrojewski

Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego

ul. Krakowskie Przedmieście 15/17

00-071 Warszawa

Szanowny Panie Ministrze,

W nawiązaniu do projektu ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych i niektórych innych ustaw, otrzymanego pismem z dnia 26 września 2008 r. (sygn. DPL-WPA.PJ-020/6-08/1, nr dziennika DPL/378/08), przekazuję następujące uwagi.

Na wstępie pragnę podkreślić, iż przedłożony projekt wychodzi naprzeciw konieczności stworzenia konkurencyjnego rynku organizacji zbiorowego zarządzania, działającego według jasnych i przejrzystych reguł, czego potrzebę wielokrotnie już wskazywał reprezentowany przeze mnie Urząd. W szczególności do bardzo korzystnych rozwiązań, zaproponowanych w projekcie ustawy należy zaliczyć:

- nałożenie na OZZ obowiązku przedkładania do zatwierdzenia tabel wynagrodzeń pod rygorem odebrania zezwolenia na zbiorowe zarządzanie;

- przyznanie Komisji Prawa Autorskiego uprawnienia polegającego na zmienianiu (nie tylko zatwierdzaniu i odmowie zatwierdzenia) tabel przedstawionych przez OZZ;
- zatwierdzanie przez Komisję Prawa Autorskiego wspólnych tabel dla kilku OZZ, w których to tabelach będzie określona wspólna stawka za korzystanie z całego utworu wraz z określeniem udziałów poszczególnych uprawnionych;
- wyznaczenie sądu okręgowego właściwego do rozstrzygania sporów wynikłych na gruncie stosowania przepisów prawa autorskiego usuwającego wątpliwości kompetencyjne pomiędzy MKiDN a UOKiK.

Jednocześnie pragnę wskazać poniżej szczegółowe uwagi, których uwzględnienie w mojej ocenie, pozytywnie wpłynie na jakość przedłożonego projektu.

Przepis projektowanego art. 107¹ ust. 1 przewiduje, iż minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego (dalej: MKiDN) wskazuje organizację właściwą do udzielania licencji i poboru wynagrodzeń, poprzez odwołanie do pól eksploatacji wymienionych w art. 110⁹ ust. 3.

Zasadnym, z punktu widzenia stworzenia szczerłego systemu zbiorowego zarządzania, do czego zmierza przedmiotowa nowelizacja, byłoby przyjęcie rozwiązania, w którym MKiDN wskazywałby organizacje właściwe dla poszczególnych pól eksploatacji (nie tylko w zakresie enumeratywnie wyliczonych w art. 110⁹ ust. 3 pól eksploatacji, lecz w zakresie wszystkich pól eksploatacji, na których organizacje zbiorowego zarządzania wykonują zbiorowy zarząd, ewentualnie w zakresie objętym obowiązkowym – ustawowym pośrednictwem OZZ). Rozwiązanie takie po pierwsze nie wprowadzałoby wyjątków od zasady, a przez to nie wpływałoby dyskryminująco i antykonkurencyjnie na niektóre kategorie twórców i użytkowników, po drugie, byłoby odporne na ewentualne przyszłe zmiany ustawy dotyczące obowiązków organizacji zbiorowego zarządzania.

W odniesieniu do przepisu art. 107¹ ust. 2 projektowanej ustawy, wskazuję, iż przepis ten wprawdzie zobowiązuje organizacje do udzielenia pełnomocnictwa organizacji właściwej, jednakże projektowane przepisy nie przewidują żadnego trybu postępowania w przypadku nieudzielenia takiegoż pełnomocnictwa organizacji wskazanej przez MKiDN, o której mowa w art. 107¹ ust. 1, przez organizację właściwą w rozumieniu ustawy. Na podstawie przedstawionego projektu nowelizacji może bowiem dojść do sytuacji, w której organizacja

właściwa (pomimo obowiązku pośrednictwa organizacji wskazanej przez MKiDN) nie udzieli jej takiego pełnomocnictwa (np. z uwagi na brak akceptacji warunków proponowanych jej przez organizację, o której mowa w art. 107¹ ust. 1).

Ustawa powinna również precyzować zakres pełnomocnictwa, w którym byłyby zawarte minimalne postanowienia m.in. czas na jaki mają być zawierane umowy licencyjne oraz zasady wzajemnych rozliczeń między organizacjami. Niniejsza uwaga wynika z analizy dalszych przepisów, przewidujących ustalenie sztywnych stawek opłat pobieranych przez OZZ od użytkowników, jak również maksymalnych kosztów inkasa i repartycji. Zakres pełnomocnictwa powinien jednoznacznie precyzować wysokość tychże stawek, które mają być pobierane przez organizację, o której mowa w art. 107¹ ust. 1 projektowanej ustawy, na rzecz twórców reprezentowanych przez organizacje właściwe.

Rozstrzygnięcia wymaga również sposób reprezentowania twórców w ramach negotiorum gestio. Warto rozważyć, czy z uwagi na obowiązkowe pośrednictwo organizacji wskazanych przez MKiDN, w nowelizacji nie należałoby również wskazać tych organizacji jako jedynych uprawnionych do reprezentowania twórców w ramach negotiorum gestio.

Przyjęte w art. 110² ust. 5 wykluczenie spośród kandydatów na arbitrów osób pełniących funkcje w organach podmiotów zrzeszających twórców, użytkowników itd. jest niewyczerpujące. Wydaje się, iż celem tego przepisu było wykluczenie ze składu Komisji Prawa Autorskiego osób, które ze względu na powiązania z którąkolwiek ze stron, nie dawałyby gwarancji obiektywizmu. Z tego względu zasadnym byłoby takie sformułowanie przepisu, które wykluczyłoby również inne osoby powiązane, np. pracowników, doradców i ekspertów pracujących bądź wykonujących zlecenia dla tychże zrzeszeń.

W świetle intencji projektodawców zmian wyrażonych na str. 18 (uzasadnienie) opiniowanego dokumentu, system zatwierdzania tabel ma zmierzać do stworzenia jednej tabeli, obejmującej całość praw do jednego utworu, w tym praw współtwórców, która ta tabela stosowana byłaby przez wszystkie uprawnione organizacje w ten sam sposób, a użytkownikom komercyjnym system ten zapewniałby pewność obrotu gospodarczego. Stąd zdaniem Prezesa UOKiK doprecyzowania wymaga brzmienie art. 110⁹, w szczególności art. 110⁹ ust. 2 i ust. 3, z którego jasno powinno wynikać, iż KPA będzie zatwierdzała jedną tabelę obejmującą prawa wszystkich twórców danego rodzaju utworu, (co ma szczególne znaczenie przy utworach audiowizualnych, w skład których wchodzi, między innymi utwory

słowno - muzyczne). Tym samym obowiązek organizacji zbiorowego zarządzania do przedstawiania tabel wynagrodzeń winien dotyczyć wszystkich pól eksploatacji i wszystkich praw, którymi OZZ ma ustawowy obowiązek zbiorowego zarządzania, a być może nawet w zakresie wszystkich pól eksploatacji, na których OZZ wykonuje zbiorowy zarząd. Rozwiązanie takie wykluczyłoby antykonkurencyjne w skutkach różnicowanie sytuacji podmiotów znajdujących się w podobnej sytuacji.

Prowadzenie jednego postępowania winno dotyczyć nie tylko zatwierdzenia tabel wynagrodzeń na polu eksploatacji odtwarzanie utworów za pomocą wprowadzonego do obrotu egzemplarza albo (niezrozumiała alternatywa) nadawanych w radiu i telewizji, lecz wszystkich powiązanych ze sobą pól eksploatacji. Przykładowo bowiem program telewizyjny czy też radiowy (w tym poszczególne audycje) jest jednocześnie udostępniany przez nadawcę, za pośrednictwem sieci kablowych a coraz częściej w internecie.

Proponuję wśród przesłanek wymienionych w art. art. 110¹⁰ ust. 1 branych pod uwagę przez Komisję Prawa Autorskiego przy zatwierdzaniu wysokości stawek, uwzględnienie kryterium całkowitej wysokości obciążeń dla wszystkich uprawnionych (reprezentowanych przez różne organizacje) z tytułu korzystania z danego utworu.

Ponadto wskazuję na konieczność zmiany przepisu art. 110¹³ ust. 2, który przewiduje możliwość negocjacji i zmian wysokości stawek zatwierdzonych w tabelach wyłącznie w odniesieniu do użytkowników skupionych w organizacjach zrzeszających użytkowników. Powoduje to dyskryminację przedsiębiorców nie zrzeszonych oraz przedsiębiorców mniejszych – nie prowadzących działalności o charakterze ogólnopolskim. Zapis ten ma antykonkurencyjny charakter.

Doprecyzowania wymaga treść przepisu art. 110¹⁶ ust. 4, który to przewiduje możliwość wniesienia powództwa do sądu w przypadku nierozpoznania sporu przez Komisję Prawa Autorskiego. Przepis ten jednakże nie precyzuje, czy wniesienie powództwa do sądu może nastąpić w sytuacji nie wniesienia sprawy pod rozstrzygnięcie Komisji, czy też w przypadku wniesienia sprawy do rozstrzygnięcia przez Komisję, ale w toku trwania tejże procedury.

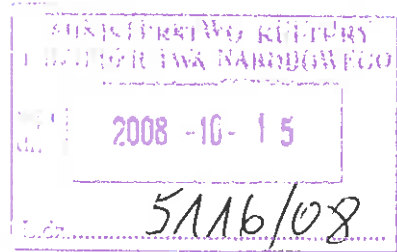
Reasumując pragnę jeszcze raz wyrazić przekonanie, iż zainicjowane przez Pana Ministra zmiany ustawy o *prawie autorskim* pozytywnie zmieniają zasady funkcjonowania rynku zbiorowego zarządzania oraz jednocześnie ze swojej strony deklaruje zaangażowanie merytoryczne służące rozwiązaniu powyżej zasygnalizowanych kwestii.

Z poważaniem,
ML



URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
Mikołaj Dowgielewicz

Min.MD/5411 /08/DP/md



Warszawa, dnia 13 października 2008 r.

mg. poprowadnika
mgr. P. Jasiński
15.10.08 *[Signature]*

Pan
Bogdan Zdrojewski
Minister Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przedłożonym projektem ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych i niektórych innych ustaw (pismo nr DPL-WPA.PJ-020/6-08/1) pozwalam sobie zgłosić następujące uwagi.

Zgodnie z wyjaśnieniami przedstawionymi w uzasadnieniu projektowanej ustawy, część przepisów dotycząca postępowania przed Komisją Prawa Autorskiego ma stanowić wdrożenie art. 11 dyrektywy Rady 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową. Pragnę uprzejmie zauważyć, że w projektowanych przepisach brakuje pełnego oddania transponowanego przepisu. W szczególności brakuje umożliwienia każdej ze stron skorzystania z pomocy jednego lub kilku mediatorów zgodnie z przepisem art. 11 ust. 1. Brakuje również transpozycji przepisu art. 11 ust. 3, czyli dookreślenia, że w sytuacji gdy żadna ze stron w terminie trzech miesięcy od chwili przedłożenia propozycji przez mediatorów nie zgłosi sprzeciwu, propozycję uważa się za przyjętą.

W myśl przedstawionego projektu, do poboru wynagrodzenia w określonych przypadkach publicznego odtwarzania zostanie wyznaczona jedna organizacja (projektowany art. 107¹). Zgodnie z wyjaśnieniami zamieszczonymi w uzasadnieniu, takie rozwiązanie stanowi realizację wymogu art. 8 ust. 2 dyrektywy 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i

Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej. Art. 8 ust. 2 stanowi natomiast, iż „Państwa Członkowskie ustanawiają prawo w celu zapewnienia wypłaty jednorazowego godziwego wynagrodzenia płatnego przez użytkownika, jeżeli fonogram opublikowany w celach handlowych lub powielony egzemplarz takiego fonogramu zostaną użyte do nadania przez środki bezprzewodowe lub w jakikolwiek sposób odtworzone publicznie oraz zapewnienia jego podziału między właściwych wykonawców i producentów fonogramów. W braku porozumienia w tej sprawie między wykonawcami i producentami fonogramów Państwo Członkowskie może określić warunki podziału wynagrodzenia”. Z przytoczonego wyżej przepisu nie wynika (jak sugeruje uzasadnienie projektu) konieczność wyznaczenia jednej organizacji do poboru wynagrodzenia, a jedynie nakaz ustanowienia odpowiednich przepisów w celu zapewnienia wypłaty oraz upoważnienie (państwo członkowskie może) do określenia warunków podziału wynagrodzenia przy braku porozumienia na linii wykonawca - producent.

Z poważaniem,

Z up. Sekretarza Komitetu
Integracji Europejskiej

PODSEKRETARZ STANU
Sidonia Łędrzejewska

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów



PROKURATORIA GENERALNA SKARBU PAŃSTWA

Główny Urząd Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa

ul. Hoża 76/78, 00-682 Warszawa
tel.: (+48) 022 392-31-17; fax: (+48) 022 392-31-20

www.prokuratoria.gov.pl
e-mail: kancelaria@prokuratoria.gov.pl

KR-023-306/08/KKA
W/ 10224/08

Warszawa, dnia 15.10.2008 r.

mgr P. Yuricak
20.10.08
P. J. Zuchowski
10.10.2008
15.10.08

**Pan
Piotr ŻUCHOWSKI
Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Kultury
i Dziedzictwa Narodowego**

Szanowny Panie Ministrze!

W odpowiedzi na pismo z dnia 26 września 2008 r. (znak DPL-WPA.PJ-020/6-08/1) dotyczące zaopiniowania **projektu ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych i niektórych innych ustaw**, w załączeniu uprzejmie przekazuję opinię Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa do przedłożonego projektu.

z wyrazami szacunku

WICEPREZES
Prokuraturii Generalnej
Skarbu Państwa
Irena Gintowt-Juchniewicz

Otrzymują:

- 1) adresat – 1 egz.
- 2) a/a – 1 egz.

SEKRETARIAT SEKRETARZA STANU
MINISTERSTWO KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO

wpl. dn. **15 PAŹ. 2008**

L. dz. **1972**

Opinia

**do projektu ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych i niektórych
innych ustaw**

1. Trybunał Konstytucyjny uchylając przepis art. 108 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (sygn. akt SK 40/04), wskazał jednocześnie, że *„kodeks postępowania administracyjnego nie uniemożliwia takiego prowadzenia procedury zatwierdzania tabel, które opierałoby się na równoprawnym przedstawieniu przez opozycyjne względem siebie strony swych stanowisk (np. w trakcie rozprawy administracyjnej)”*. W przedstawionym projekcie zrezygnowano z takiego rozwiązania, powierzając kontrolę nad rozstrzygnięciami Komisji Prawa Autorskiego sądom powszechnym, które mogą rozstrzygać sprawę co do istoty, nie tylko zaś badać legalność przeprowadzonego postępowania, jak to miało miejsce w przypadku sądów administracyjnych. Powyższe rozwiązanie wpływa bezpośrednio także na postępowanie przed Komisją Prawa Autorskiego, które oparte zostało o przepisy Kodeksu postępowania cywilnego, w miejsce aktualnie stosowanego Kodeksu postępowania administracyjnego. Idąc dalej, jeżeli sąd powszechny może wydać rozstrzygnięcie merytoryczne, nasuwa się pytanie o celowość powoływania Komisji Prawa Autorskiego, zwłaszcza, że jej funkcjonowanie pociąga za sobą konieczność wygosparowania środków budżetowych przeznaczonych na jej działalność. Taką wątpliwość formułuje Jan Błęszyński w *Uwagach do projektu z dnia 25 lipca 2008 roku nowelizacji ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych w związku z uznaniem przez Trybunał Konstytucyjny art. 108 ust. 3 PrAut za niezgodny z Konstytucją RP* (opublikowanych w Przeglądzie Ustawodawstwa Gospodarczego nr 9/2008, str. 16). Reasumując, projektodawca powinien wskazać w uzasadnieniu korzyści, jakie przemawiają za podtrzymaniem Komisji Prawa Autorskiego, pomimo teoretycznej możliwości przekazania spraw sądom powszechnym (konkretnemu, wyspecjalizowanemu sądowi (wydziałowi). Za niewystarczające należy uznać stwierdzenie zawarte w uzasadnieniu, iż projekt utrzymuje instytucję Komisji i reprezentatywnych zespołów orzekających, ponieważ Trybunał Konstytucyjny nie zakwestionował charakteru tegoż podmiotu jako organu władzy publicznej.

2. W art. 1 w pkt 2 w lit a dotyczącej dodawanego w art. 104 ust. 3¹ wydaje się, iż zgodnie z Zasadami Techniki Prawodawczej należałoby rozważyć wydzielenie zdania pierwszego jako osobny ustęp stanowiący przepis materialny, który następnie zostanie uszczegółowiony w akcie wykonawczym.
3. W art. 1 w pkt 4 dotyczącym dodania art. 107¹ występuje podobny problem dotyczący przepisu materialnego stanowiącego podstawę dla przepisu upoważniającego. Wydaje się, iż samo dodanie przepisu upoważniającego jakim jest art. 107¹ nie jest wystarczające i może zostać uznane za upoważnienie o charakterze blankietowym, które de facto nie stanowi wykonania żadnego przepisu ustawy, natomiast stanowi podstawę prawną do wydania rozporządzenia, które samodzielnie kreuje normy prawne. Rozwiązaniem tego dylematu byłoby stworzenie osobnej jednostki redakcyjnej stanowiącej przepis materialny, który następnie zostanie uszczegółowiony w akcie wykonawczym. Ponadto należy wskazać, iż w omawianym art. w ust. 2 pojawia się po raz pierwszy błąd interpunkcyjny polegający na braku po odesłaniu przecinka zamykającego. Taka sytuacja ma miejsce także w art. 110¹⁴ w ust. 2 i 5.
4. W art. 1 w pkt 8 i 9 zastosowano konstrukcję legislacyjną, która wymaga ponownego przemyślenia. Zabiegiem, który budzi największy sprzeciw jest zmiana numeracji istniejących artykułów w pkt 8. Powoduje to wprowadzanie w błąd adresatów ustawy. Bałagan w numeracji artykułów oznacza konieczność poświęcenia wiele czasu i wysiłku na dostosowanie aktów stosowania prawa do zmienionej numeracji. Ponadto należy zwrócić uwagę, iż znacznie trudniej, szczególnie laikom, będzie odnaleźć orzecznictwo zarówno do obecnie obowiązujących przepisów, jak i przepisów dodawanych nowelizacją. Podobna sytuacja będzie miała miejsce, także w przypadku wypowiedzi doktryny, w szczególności - komentarzy do ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Dopuszczalnym rozwiązaniem zgodnym z Zasadami Techniki Prawodawczej byłoby umieszczenie nowego rozdziału po dotychczasowym rozdziale 13 albo przed rozdziałem 12. Wydaje się, iż pewna niedogodność związane z oddzieleniem przedmiotowo powiązanych przepisów jest mniej szkodliwa niż wprowadzanie w błąd adresatów oraz chaos prawny w stosowaniu dotychczasowych i nowych przepisów.
5. W art. 1 w pkt 9 w dodawanym art. 110¹ należy rozważyć preredagowanie ust. 3, gdyż użyte na jego końcu sformułowanie „z wyłączeniem art. 49” jest o tyle błędne, że art. 49 kpc nie wchodzi w zakres przepisów o postępowaniu nieprocesowym. Wydaje się, iż sformułowanie osobnego zdania o niestosowaniu art. 49 k.p.c. spełniłoby wymagania stawiane przez Zasady Techniki Prawodawczej w zakresie redagowania odesłań.
6. W art. 1 w pkt 9 dodawany art. 110² stanowi, iż Komisja Prawa Autorskiego składa się z trzydziestu arbitrów powoływanych w odpowiedniej proporcji spośród kandydatów, o których mowa w

kolejnym ustępie. Następnie w ustępie 4 wyraźnie dookreślono zasady (parytet) powoływania członków Komisji Prawa Autorskiego przez właściwego ministra. Z tego względu należy rozważyć wykreślenie w ustępie 1 wyrazów „w odpowiedniej proporcji”, skoro precyzyjne kompetencje do ustalenia tej proporcji, według reguł ustalonych w tym przepisie, przyznano na podstawie decyzji dyskrecjonalnej ministrowi właściwemu do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

7. W art. 1 w pkt 9 w dodawanym art. 110² w ust. 7 określono, iż mandat arbitra Komisji trwa 3 lata. Natomiast w ust. 10 określono sytuację wyboru nowego arbitra na wakujące stanowisko, jednocześnie zaznaczając, iż „mandat nowo powołanego arbitra wygasa równocześnie z wygaśnięciem mandatów pozostałych arbitrów Komisji”. Taka konstrukcja prawna jest typowa dla kadencji. Z tego powodu należy rozważyć użycie właśnie tego sformułowania w ust. 7 zamiast pojęcia „mandat”.
8. W art. 1 w pkt 9 wątpliwości nasuwa art. 110² ust. 8 projektu, wprowadzający możliwość odmowy pełnienia funkcji członka zespołu orzekającego oraz przewodniczącego lub zastępcy przewodniczącego Komisji Prawa Autorskiego, w przypadku wystąpienia po stronie zainteresowanego „ważnych powodów”. Projekt nie precyzuje jednocześnie kto, w oparciu o jakie kryteria i w jakiej formie miałby rozstrzygać o skuteczności oświadczenia o odmowie pełnienia funkcji. Tym samym Prokuratoria podziela uwagę sformułowaną przez Jana Bleszyńskiego w zakresie ocenianego ustępu (vide: Jan Bleszyński, *Uwagi do projektu...*, str. 6).
9. W art. 1 w pkt 9 w dodawanym art. 110² w ust. 9 w pkt 2 należy rozważyć ze względów redakcyjnych zastąpienie wyrazów „skazania prawomocnym wyrokiem karnym” wyrazami „orzeczenia prawomocnego wyroku za przestępstwo”. Ponadto wydaje się, iż należy doprecyzować zbyt ogólnie sformułowane przesłanki „zakazu zajmowania określonego stanowiska” oraz „prowadzenia określonej działalności gospodarczej”.
10. W art. 1 w pkt 9 projektowane w art. 110² ust. 5 i ust. 9 pkt 4 są niespójne terminologicznie. Stosownie do ustępu 5 stanowiska arbitra nie można łączyć z „pełnieniem funkcji” we wskazanych organach podmiotów, natomiast w ustępie 9 pkt 4 wskazano, że minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego odwołuje arbitra w przypadku „objęcia stanowiska” w organach tychże podmiotów. Powyższa kwestia wymaga wyjaśnienia albo dokonania stosownej zmiany. Odrębnego uzasadnienia wymaga również, dlaczego zakazem objęte jest tylko pełnienie funkcji (objęcie stanowiska) w organach podmiotów, o których mowa w art. 110² ust. 2 projektu. Wyłączenie nie następuje m.in. w sytuacji, gdy arbiter jest członkiem jednego z wymienionych podmiotów.

11. W art. 1 w pkt 9 w dodawanym art. 110² w ust. 14 w pkt 1 zawarte jest tzw. podwójne odesłanie, czyli odesłanie do jednostek redakcyjnych już zawierających odesłania. W § 157 Zasad Technik Prawodawczej znajduje się zakaz stosowania tego typu odesłań, dlatego też oraz w celu zwiększenia czytelności tekstu projektu należy rozważyć zastąpienie ww. odesłania wskazaniem art. 110¹ ust. 2 pkt 1-4.
12. W art. 1 w pkt 9 w dodawanym art. 110³ w ust. 2 znajduje się sformułowanie, iż przewodniczący wskazuje kandydata na stanowisko zastępcy przewodniczącego, na zasadach określonych w ust. 1. Tak zredagowane odesłanie może budzić wątpliwości, gdyż w ust. 1 nie ma mowy o czynności wskazywania. Wobec powyższego należy rozważyć ze względu na precyzję odesłań zastąpienie wyrazów „ , który wskazuje kandydata na to stanowisko, na zasadach określonych w ust. 1” jednoznacznym odesłaniem do odpowiedniego stosowania ust. 1.
13. W stosunku do przepisu zawartego w art. 1 w pkt 9 w dodawanym art. 110³ w ust. 3 w zaproponowanym brzmieniu na zasadzie wnioskowania a contrario można sformułować logiczne pytanie: ilu arbitrów potrzebnych jest do złożenia wniosku o odwołanie przewodniczącego, jeżeli wniosek nie zawiera nowego kandydata na to stanowisko? Powyższa interpretacja, jak się wydaje niepożądana przez projektodawców, nie będzie możliwa w przypadku zmiany redakcyjnej ust. 3 polegającej na sformułowaniu dwóch zdań. Pierwszego określającego, iż wniosek o odwołanie zawsze zawiera wskazanie nowego kandydata oraz kolejnego określającego minimalną liczbę arbitrów uprawnionych do złożenia wniosku o odwołanie przewodniczącego.
14. W art. 1 w pkt 9 w dodawanym art. 110³ w ust. 4 wydaje się, iż należy doprecyzować odesłanie poprzez dodanie na końcu wyrazów „w zdaniu drugim”.
15. W art. 1 w pkt 9 w dodawanym art. 110⁸ w ust. 2 in principio projektu należy rozważyć zamianę wyrazów „w sprawie” innym sformułowaniem, przykładowo „o wszczęcie sprawy” lub „o rozpoznanie sprawy” (sformułowanie użyte w art. 110⁶ zdanie pierwsze projektu). Ustęp 2 odnosi się bowiem do wniosku rozpoczynającego postępowanie w sprawie zatwierdzenia tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, nie zaś do jakiegokolwiek wniosku złożonego w sprawie.
16. W art. 1 w pkt 9 w dodawanym art. 110⁹ w ust. 2, w związku z brzmieniem art. 110¹⁴ ust. 6, ze względu na jednolitość przepisów projektu ustaw należy rozważyć zastąpienie wyrazu „zobowiązana” wyrazem „obowiązana”.
17. W art. 1 w pkt 9 w dodawanym art. 110⁹ w ust. 4 w pkt 4 należy skreślić wyrazy „ , z zastrzeżeniem ust. 6”, ze względu na to, iż takie bliskie odesłanie jest zbędne i jedynie utrudnia

percepcję tekstu, a także ponieważ odesłanie powinno być skierowane do ust. 5, który reguluje szczególne sytuacje w kwestii stawek wynagrodzenia.

18. W art. 1 w pkt 9 w dodawanym art. 110¹⁰ w ust. 2 projektu wprowadza się sztywne stawki wynagrodzeń w miejsce dotychczasowej konstrukcji gwarantowanego minimalnego wynagrodzenia (art. 109 obowiązującej ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych). Zmiana charakteru zatwierdzanych stawek wymaga pogłębionej analizy prawnej w szczególności pod kątem większej niż dotychczas ingerencji w zasadę swobody umów oraz dodatkowej analizy pod kątem celowości wprowadzenia takiego rozwiązania (do obowiązującej konstrukcji odniósł się Trybunał Konstytucyjny we wspomnianym przez projektodawcę wyroku z dnia 24 stycznia 2006 r., sygn. akt SK 40/04.). Za niewystarczające należy uznać stwierdzenie zawarte w uzasadnieniu do projektu, iż stawka sztywna ma chronić drugą stronę zawieranych umów, tj. użytkowników. Jeżeli istnieje potrzeba ochrony zarówno twórców, jak i użytkowników, to należy wskazać, czemu nie skorzystano chociażby z możliwości ustalania stawek „widelkowych”. Wnioski z dokonanej analizy powinny zostać ujęte w uzasadnieniu do projektu, co zwiększy jego przejrzystość i pozwoli odpowiedzieć na pytanie, dlaczego obowiązujące rozwiązanie zostało uznane za niewystarczające. Takiej potrzeby nie zmienia fakt wprowadzenia wyjątku od zasady obowiązywania sztywnych stawek wynagrodzeń, który został wyrażony w art. 110¹³ projektu.
19. W art. 1 w pkt 9 w dodawanym art. 110¹⁰ w ust. 4 i 5 określone są obowiązki publikacyjne w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego. Wydaje się, iż wystarczy wskazanie wyłącznie Biuletynu, gdyż z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. Nr 112 poz. 1198 z późn. zm.) wynika, iż Biuletyn jest urzędowym publikatorem teleinformatyczny stworzonym w celu powszechnego udostępniania informacji publicznej, w postaci ujednoczonego systemu stron w sieci teleinformatycznej, czyli właśnie w internecie. Dodatkowym argumentem jest konieczność ujednoczenia przepisów ustawy, gdyż w art. 110¹⁴ rejestr wyroków jest obligatoryjnie publikowany tylko w Biuletynie Informacji Publicznej.
20. W art. 1 w pkt 9 w dodawanym art. 110¹⁰ w ust. 5 projektu, po wyrazach „15 lutego” należy dodać wyrazy „każdego roku”. Zaproponowany zwrot jest często wykorzystywany przez ustawodawcę (np. art. 196a § 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy, art. 74 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników). Takie rozwiązanie wydaje się właściwe, pomimo faktu występowania w zdaniu zwrotu „corocznej waloryzacji”.

21. Stosownie do zawartego w art. 1 w pkt 9 dodawanego art. 110¹², w przypadku istotnej zmiany okoliczności stanowiących podstawę orzeczenia w sprawie zatwierdzenia tabel wynagrodzeń, każdy kto ma interes prawny może złożyć wniosek o zmianę zatwierdzonej wcześniej tabeli wynagrodzeń. Powyższy przepis budzi szereg wątpliwości. Po pierwsze należy wyjaśnić, czy podmiot inny niż ten, który może być stroną postępowania w sprawie o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń (art. 110⁹ ust. 6 projektu), będzie posiadał legitymację do występowania w sprawie o zmianę zatwierdzonej wcześniej tabeli wynagrodzeń. Jeżeli odpowiedź jest negatywna, należy pojęcie interesu prawnego zastąpić odesłaniem do art. 110⁹ ust. 6 projektu (opisowo, bądź przez wskazanie wymienionej jednostki redakcyjnej). Inną wątpliwością wymagającą wyjaśnienia przez projektodawcę jest kwestia skutków wydania wyroku przez sąd powszechny w ramach rozpatrzenia odwołania od decyzji Komisji Prawa Autorskiego. W przypadku wszczęcia (wydania decyzji) w sprawie zmiany tabeli wynagrodzeń, co do której swoje rozstrzygnięcie wydał wcześniej sąd powszechny, wyjaśnienia bowiem wymaga związaną (brak związania) instytucjami prawomocności orzeczenia oraz powagi rzeczy osądzonej. Po trzecie, powstaje wątpliwość interpretacyjna, czy postępowanie na podstawie art. 110¹² projektu jest jedynym sposobem na zmianę obowiązujących stawek wynagrodzeń. Ponadto, uzasadnienie projektu nie wskazuje, dlaczego zrezygnowano z sankcji nieważności postanowień umownych, które wprowadzają stawki wynagrodzenia inne, niż ustalone na zasadach ustalonych w projekcie. Stosownie do art. 109 obowiązującej ustawy, postanowienia mniej korzystne automatycznie zastępowane są odpowiednimi postanowieniami zatwierdzonych tabel wynagrodzeń. Powyższa zmiana wymaga uzasadnienia, tym bardziej, że uznać ją należy za zmianę istotną.
22. W art. 1 w pkt 9 w dodawanym art. 110¹⁴ w ust. 7 projektu, należy rozważyć doprecyzowanie, z jakim dniem następuje zastąpienie postanowień umownych. Dzień, w którym rozstrzygnięcie stanie się prawomocne, może nie odpowiadać dniowi publikacji tabel wynagrodzeń przez właściwego ministra (art. 110¹⁰ ust. 4 projektu).
23. W art. 1 w pkt 9 w dodawanym art. 110¹⁵ znajduje się odesłanie do art. 110⁹ ust. 8. Odesłanie jest nieprawidłowe, ponieważ art. 110⁹ składa się jedynie z siedmiu ustępów.
24. W myśl art. 110¹⁶ ust. 2 zawartego w art. 1 pkt 9 projektu, do postępowania przed Komisją Prawa Autorskiego w sprawach dotyczących rozstrzygania sporów powstałych na tle stosowania tabel wynagrodzeń oraz sporów związanych z zawarciem umowy, stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu przed sądem polubownym. Uwzględniając charakter postępowania przed Komisją Prawa Autorskiego oraz regulację szczególną dotyczącą

tego postępowania jaką są przepisy zawarte w projekcie, należy stwierdzić, że nie znajdują zastosowania następujące przepisy części piątej Kodeksu postępowania cywilnego:

- przepisy ogólne zawarte w tytule I części piątej k.p.c., w tym dotyczące jurysdykcji krajowej i zakresu spraw, które można poddać pod arbitraż,
- przepisy dotyczące zapisu na sąd polubowny (tytuł II części piątej k.p.c.),
- przepisy określające skład sądu polubownego (tytuł III części piątej k.p.c.),
- przepisy o właściwości sądu polubownego (tytuł IV części piątej k.p.c.),
- przepisy określające zasady postępowania przed sądem polubownym, co najmniej w części dotyczącej języka postępowania (tytuł V części piątej k.p.c.),
- przepisy wprowadzające instytucję skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego (tytuł VII części piątej k.p.c.),
- przepisy dotyczące uznania lub stwierdzenia wykonalności wyroku sądu polubownego lub ugody przed nim zawartej (tytuł VIII części piątej k.p.c.).

Powyższe wyliczenie nie jest wyczerpujące, jego celem jest jedynie zobrazowanie skali wyłączeń pomimo zastosowania pozytywnego odesłania. Konkludując, użyty w art. 110¹⁶ ust. 2 projektu wyraz „odpowiednio” należałoby interpretować w ten sposób, że przeważająca część przepisów części piątej Kodeksu postępowania cywilnego nigdy nie znajdzie zastosowania do postępowania przed Komisją Prawa Autorskiego.

Pomijając kwestię zakresu dokonanego odesłania omówioną powyżej, zwrócić należy uwagę na trudność w dokonaniu rekonstrukcji modelu postępowania opartego o takie odesłanie. Przepisy postępowania przed sądem polubownym zostały przystosowane do charakteru sporów, jakie rozstrzygają takie sądy, a zatem przede wszystkim do sporów inwestycyjnych. Nie wzbudza wątpliwości zastosowanie wprost przepisu art. 1183 k.p.c., potwierdzającego zasadę równego traktowania stron postępowania. Powstaje jednak przykładowo pytanie, czy w sprawie dotyczącej stosowania tabel wynagrodzeń zatwierdzonych prawomocnym orzeczeniem Komisji bądź sądu powszechnego, strony będą mogły zawrzeć ugodę, o której mowa w art. 1196 k.p.c. ? lub, czy strony będą musiały wnieść na wstępie wezwanie na arbitraż, a w dalszej kolejności pozew i odpowiedź na pozew (art. 1186 i 1188 k.p.c.) ? W ocenie zgłaszającego uwagi, zaproponowane brzmienie odesłania do części piątej k.p.c., znacznie utrudnia rekonstrukcję postępowania, o którym mowa w 110¹⁶ ust. 1 projektu, ponieważ nie uwzględnia różnic pomiędzy postępowaniem przed sądem arbitrażowym, a postępowaniem przed Komisją Prawa Autorskiego, wynikających w szczególności z odmiennego charakteru spraw powierzonych właściwości Komisji.

25. W art. 2 w pkt 2 w dodawanym art. 694⁹ k.p.c. w § 1, należy rozważyć opisowe określenie spraw, dla których wyłącznie właściwy jest sąd okręgowy, zamiast odesłania do poszczególnych

artykułów ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Takie rozwiązanie zwiększa przejrzystość wprowadzanego artykułu (patrz przykładowo: art. 691¹ k.p.c.).

26. W art. 4 w ust. 1, 3-6 i 8 należy rozważyć zastąpienie wyrazów „ustawy wymienionej w art. 1” wyrazami „ustawy zmienianej w art. 1”. Takie sformułowanie lepiej oddaje istotę tego przepisu, gdyż kierując się literalnym brzmieniem w art. 1 wymieniona jest znacznie częściej ustawa kodeks postępowania cywilnego (art. 1 w pkt 9: w art. 110¹ w ust. 3, w art. 110³ w ust. 6, w art. 110¹⁴ w ust. 2, w art. 110¹⁵ w ust. 5 oraz w art. 110¹⁶ w ust. 2 i 5) niż wymieniona jeden raz w zdaniu wstępnym art. 1 ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych.
27. W art. 4 w ust. 5 na końcu umieszczone jest sformułowanie „zgodnie z ust. 1”, które według reguł składni języka polskiego może odnosić się zarówno do „składnia wniosku” jak i do „powołania Komisji Prawa Autorskiego”. W celu uniknięcia tej wieloznaczności należy rozważyć przeniesienie wyrazów „zgodnie z ust. 1” po wyrazie „powołania”.
28. W art. 4 w ust. 7 i 8 należałoby rozważyć określenie terminów wymienionych w tych przepisach za pomocą konkretnych dat dziennych, co znacznie uprości stosowanie ust. 7, a w szczególności wieloznacznie sformułowanego ust. 8.
29. W art. 5 w przepisie końcowym sformułowano przepis o wejściu w życie art. 1 pkt 6 za pomocą odesłania do art. 4 ust. 7. Ze względu na konieczność jednoznacznego i precyzyjnego określenia momentu wejścia w życie przepisów ustawy oraz szczegółowe wytyczne zawarte w tym zakresie w § 38-53 Zasadach Techniki Prawodawczej należy wyrazy „z dniem określonym w art. 4 ust. 7” zastąpić wyrazami „z dniem 1 lipca 2009 r.”.
30. Z uzasadnienia do projektu wynika, że art. 107¹ projektu ma stanowić realizację obowiązku zawartego w art. 8 ust. 2 Dyrektywy 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (Dz.U. UE L nr 376, poz. 28). Pomimo powyższego, projektodawca nie zamieścił przypisu informującego o dokonywanej implementacji aktu prawa pochodnego Unii Europejskiej oraz nie wskazał, czy implementacja dokonywana jest w całości lub w części (a jeżeli tak, to w jakiej). Ustawa z dnia 4 lutego 1994 . o prawie autorskim i prawach pokrewnych wskazują na implementację między innymi Dyrektywy 92/100/WE z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej (Dz. Urz. WE L 346 z 27.11.1992), nie ma natomiast odesłania do Dyrektywy 2006/115/WE. Z uzasadnienia wynika ponadto, że projekt implementuje także art. 11 Dyrektywy Rady nr 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie

koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz prawa pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitarnego oraz retransmisji drogą kablową (Dz.U. UE L nr 248, poz 15). Projekt ustawy dostosowującej polskie prawo do prawa Unii Europejskiej powinien spełniać warunki ustalone w szczególności w § 10 ust. 4 i 7 uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. – Regulaminu pracy Rady Ministrów (M.P. nr 13, poz. 221. z późn. zm.),

31. W punkcie 3 Oceny skutków regulacji wskazano, że wprowadzenie ustawy spowoduje konieczność pokrycia z budżetu państwa kosztów wypłaty miesięcznego wynagrodzenia dla przewodniczącego Komisji Prawa Autorskiego i jego zastępcy. Nie wskazano natomiast, że z budżetu państwa będą wypłacane również wynagrodzenia, o których mowa w art. 110² ust. 14 pkt 2 projektu. Dodatkowo, w punkcie 4 Oceny skutków regulacji stwierdzono, iż „koszty wynagrodzenia członków orzekających Komisji Prawa Autorskiego będą pokrywane z opłat od wniosków składanych do Komisji”. Powyższe nie odzwierciedla treści przywołanego art. 110² ust. 14 pkt 2 projektu.

RADCA
Prokuratorii Generalnej
Skarbu Państwa

Krzysztof Karkowski